

Basunen

Eller hvis
basunen
giver en
utydelig
lyd, hvem
vil så gøre
sig rede
til kamp?

1. Kor. 14, 8

2. årg.

2001

Nr. 3

Lammet lærer dig at være lydige

“Han blev lydige” (Fil. 2:8).

I disse tre ord sammenfatter Den Hellige Ånd hele Frelserens liv. De er også højdepunkter i hele hans historie. Hans undere var store, hans ord skal ikke forgå, men størst af alt var hans lydighed. Det var hans mad at gøre Faderens vilje.

Det Jesus åbenbarede for verden, var sin lydighed mod Faderen. En bedre gave og en mere virkningsfuld prædiken ejer heller ikke vi. Kan vi give næsten vor lydighed mod Gud, så har vi givet det bedste. ”Hvad er resultatet af helliggjørelsen?”, spurgte en bror for nylig. Lad os se på Lammet! Hvad var resultatet for ham? Vi finder det i disse ord: ”Han blev lydige indtil døden, ja korsets død.” (Fil. 2:8). Gud kunne kræve det vanskeligste af ham, og han gjorde det med glæde. Den falske helliggjørelse får mennesket til at tænke stort om sig selv; man taler om erfaringer man har gjort, trinn man har nået osv. Bibelens helliggjørelse bringer mennesket ned i støvet, tilintetgør enhver ”ynde ved sjælen” og efterlader bare et ønske: At tilfredsstille sin Gud.

Efter 1. Mose. 22 og Fil. 2 er helliggjørelse intet andet end lydighed. Da Jesus stod dybest

nede, foran korset, talte han om helliggjørelsen. Han sagde: Jeg helliger mig selv for dem, for at også de skal være helliget i sandhed. Brødre, når vi helliger os således til korset, til offeret, når vi med vor frelser stiger ned til den laveste plads, da vil også andre omkring os ”helliges i sandhed”. Selv om vi ikke kan være andet for vore medmennesker end et eksempel på lydighed, så er det overmåde meget. Intet tiltrækker menneskene og bringer dem så meget til eftertanke, som et menneske som vandrer i lydighed.

Lydighed giver magt. Kilden til hans sejr og hemmeligheden ved hans magt, og også ved vor, ligger i lydighed. Deri består vor største frihed. Bare den som er fri, kan være alles tjener. Han kan også hjælpe andre til frihed. I et lydigt hjerte er der en banet vej for Gud. Der findes så mange kristne som altid søger nydelse og tilfredsstillelse for sig selv. Disse har endnu ikke lært; at bare lydige børn er lykkelige barn. Det som i sandhed giver en varig lykke, er intet andet end lydighed mod Gud. For en sund sjæl gælder bare et; at være lydige. At ”gøre Guds vilje” styrker og bliver ”mad” for en – langt mer end at gruble over Guds ord og prøve at forstå det.

Hvorfor har så mange Guds børn så lidt frelsesvished? Hvorfor er deres sjæl ikke mættet med Guds fred? Gud giver os svaret i Esaias 48:18: ”Gid du ville agte på mine bud! Da skulle din fred blive som elven og din retfærdighed som havets bølger.” Folk siger: ”Jeg mangler tro, jeg har for lidt tro, derfor har jeg ingen frelsesvished, ingen fred.” Men nej! I de fleste tilfælde er det ikke tro der mangler; for også med skælvende hånd kan man modtage kostbare gaver, men det er lydighed der mangler. Der er noget i deres liv de ikke vil give slip på, og som hindrer Den Hellige Ånd i at kunne give dem visheden om at de er Guds barn. Jeg kendte en mand som i hele ni måneder ikke kunne tro forsoningen i Kristus af den simple grund at han var uforsonlig. Han kunne have bedt og kæmpet endnu ni, ja atten år, hvis han ikke havde bragt den sag i orden.

Det er forskel på om jeg anstrenger mig for at tro at jeg er frelst, eller om jeg har Den Hellige Ånds vidnesbyrd om at jeg er det. Ingen som ikke er lydige mod Gud, kan have tillid til ham. Tilliten udspringer af lydigheden. For Jesus var det ganske naturligt at have tillid til Gud, fordi lydighed var selvfølgelig for ham.

Det er ikke nok at jeg er frelst; jeg må også gå den vej, hvor den frelse jeg har tilegnet mig i troen, kan virkeliggøres. Det er lydighedens vej. For nylig skrev en ven omtrent sådan til mig: ”Det forekommer mig at en af de største hindringer for altid at følge Jesus ligger deri, at man bestandig taler om trosagter og derfor lite om det fortsatte, voksende kristenliv. Man taler om åndsfulde som en agt, om dåpen som en lydighedsagt, om at blive bevaret i samfundet med Gud efter at have givet sig helt over til ham – som en agt osv.”

Det er en stor fejl. Lige så lidt som et strå består af enkelte knuder, kan vort liv med Herren bestå af enkelte agter. Knuderne på strået er ikke hovedsagen; de tjener bare til at fæste de nye deler. Man er red for veien, og derfor taler man om de enkelte agter. Da

behøver man ikke at gå ind i selvfornægtelse, i døden, i kampen, og man bliver i kødet. David beder i Salme 25 om tre ting:

1. Herre, vis mig din vej!
2. Led mig på din vej!
3. Herre, lær mig din vej!

Det er ikke nok at vi kender vejen; vi må også gå på den med vore fødder og må tid for tid undervises af Herren for at kunne vandre på den rette vej.

Fra ”Vejen i Lammets spor” av
H. Steinberger. Lutherstiftelsens forlag (1965).

En smule surdej

En husmoder tilberedte en rigtig lækker gryderet bestående af mange gode og velsmagende råvarer. Men et havde hun ikke været opmærksom på. Blandt alle de gode ting var en enkel giftig svamp, som hverken kunne ses eller smages. Der var kommet gift i gryden og alle der spiste af maden blev alvorlig syge eller døde.

Parallel til dette siger Paulus: ”Ved I ikke, at en smule surdej syrer hele dejen? Rens den gamle surdej ud, for at I kan være en ny dej.” 1. Kor. 5:6-7.

Den mindste smule synd, som vi ikke vil slippe og ikke beder om tilgivelse for, vil som surdejen gennemsyre hele vort liv med Gud og tage vor fred med Jesus bort. Er vi ikke omhyggelige med at undgå at lukke noget forkert ind i vort sind – onde tanker, misundelse, selvoptagethed eller en rest fremmed lære, der ikke stemmer med Bibelens – da får vi let ”gift i gryden” og bliver åndelig syge.

Men ”hvis vi bekender vore synder, er han – Gud – trofast og retfærdig, så han tilgiver os vore synder og renser os fra al uretfærdighed.” 1. Joh. 1:9.

Og ”hvis vi vandrer i lyset, ligesom han – Gud – er i lyset, så har vi fællesskab med hverandre, og Jesu, hans Søns, blod renser fra al synd. V. 7.

H. & M. Særkjær
KØBENHAVN

Se ikke tilbage!

Hvor ofte ser vi ikke bagud eller måske ser vi overhovedet ikke fremover? At se bagud vil sige; at se på alle ens fejltrin og at se frem vil sige at håbe på Kristus.

Når man er chauffør i en bil går det galt, hvis man ser alt for meget bagud, - vi skal jo ikke bagud! Altså må man se frem, hvis man skal frem. Og dog skal man engang imellem se bagud og til siderne, for at se om der er sket forandring i trafikken. Ser man bare frem uden at orientere sig (have omsorg for) om de andre trafikanter (søskende i troen), går det også galt. Billedet er ikke fuldkomment, men tag det for det det er.

Jeg for min del har næsten kun set tilbage og endte derfor i grøften. Jeg så på alle mine fejltrin og ikke frem på Kristus. Jeg så ikke frem med håb om, at Kristus er rig nok på kraft og herlighed, så han kan fylde mig med det samme. Priset være Gud, at Han har givet vækst på dette område, så at jeg nu kan se mere frem og ikke kun tilbage.

Men ét gør jeg: glemmende, hvad der er bagved, men rækkende efter det, som er foran, jager jeg imod målet, til den sejrpris, hvortil Gud fra det høje kaldte os i Kristus Jesus. Fil 3:14.

Umiddelbart lyder dette ord i modstrid med det som lige er skrevet. Men det som vi skal glemme, er de onde gerninger Gud har tilgivet os. Men vi skal ikke glemme dem mere end at vi kan tage ved lære af dem i de foran liggende fristelser.

Vi må have et mål for vort liv. Man sætter sig ikke ind i en bil for bare at køre rundt på må og få, men man har et mål for kørslen. Hvad er dit mål???

Er det at miste dit liv i denne verden og få Kristus-livet i eje. Med dette mål for livet bliver din kørsel meningsfuld og nyttig.

Prøvet...?

Rom. 5:1-2. Da vi nu er retfærdiggjorte af tro, har vi fred med Gud ved vor Herre Jesus Kristus, ved hvem vi i troen har fået adgang til den nåde, som vi nu står i; og vi priser os lykkelige over håbet om Guds herlighed.

Tænk jer! Paulus kunne prise sig lykkelig over håbet om Guds herlighed. Han kunne altså prise sig lykkelig for, at han en dag skulle få del i denne herlighed. Han fortsatte også:

Rom. 5, 3-4. Ja, ikke det alene, men vi priser os også lykkelige over vore trængsler, da vi véd, at trængselen virker udholdenhed, og udholdenheden prøvet fasthed, og den prøvede fasthed håb.

Hvordan kunne Paulus prise sig lykkelig over sit håb i vers 2? Det var fordi han blev prøvet. Han fik mange trængsler. Det gav ham udholdenhed, og denne igen prøvet fasthed. Og til sidst gav denne prøvede fasthed håb om Guds herlighed. Håbet var for Paulus uundværligt. Det gav ham også tro.

Hebr. 11:1. Tro er fast tillid til det man håber, overbevisning om ting man ikke ser.

Når han fik alle disse trængsler, Paulus, - så virkede det tro i ham, fordi han kendte håbet. Se på julen. Vi håber vel alle at få en julegave. Vi tror ligefrem, at vi får en. Hvorfor? Fordi vi har prøvet det i flere år før. Vi har oplevet det år efter år. Derfor har vi tillid til det håb.

Tilliden til håbet (vores håb om Guds herlighed) kommer af, at vi ikke kunne være kommet til udholdenheden uden Guds virkninger.

Fil. 2:13. Thi Gud er den som virker i jer, både at ville og at virke, for at hans gode vilje kan ske.

Selvom vi står i trængsler og prøvelser, og selvom vi mener, endnu ikke at have kendt Gud, så hold fast ved ham. Hold ud i trængslen. Så er løbet begyndt. Gud virker resten som frugt af det første.

Ruben Schytt
KØBENHAVN

Lorenz Reuss Christensen
HADERSLEV

Mere fra "Vejen i Lammets spor"

1. Vejen i Lammets spor er fremfor alt en banet vej.

Freserens hellige fod har selv en gang gået den. Selv om det ofte ikke ser sådan ud, så er dog vejen jævnet og banet af ham, og det er nok for os. Det er heller ikke nogen fremmed vej; for over alt ser vi Mesterens fodspor. I vore vanskeligheder, i familien, i verden, i fattigdom, i ringhed, alle steds ser vi hans fodspor. "Han kender grant alle vore veje" Sal. 139:3. "Thi som den, der selv er blevet fristet og har lidt, kan han komme dem til hjælp, som fristes." Hebr. 2:18. På denne vej klager man ikke mere: "Jeg bliver ikke forstået! Jeg bliver galt bedømt!" Han, vor ypperstepræst, forstår os, og det er nok for os. Fåret kræver ikke at blive kendt og forstået af andre end sin hyrde; det er nok for det at se hans fodspor og høre hans stemme. Når vi vil følge Lammet, står intet i vejen for os.

Det vi behøver for at gå op til Jerusalem (Matt. 21:1-3), dvs. hvad vi behøver for at gå vejen til døden, det bliver til slut vor egen sag. Hvis vi vil følge Lammet, vil vore stier over alt være jævne; for til at dø bort fra sig selv er der rig anledning på hver vej og hvert sted. Da går det en altid godt. Man finder det man søger, og det er jo lykken.

Den som følger Lammet, har en gang for alle opgivet sin egen vilje, sine egne veje. Han har ingen egne mål og interesser. Han tillader sin hyrde at krydse hans egne ønsker og planer. Han mærker og forstår at på denne vej er der ikke mere plads for eget liv, og den som dømmes og fornægter sit eget liv, kan være overbærende lige overfor andres. På denne vej stødes man ikke så let på andre. Så længe vi gør det, går vi ikke i hans spor, er vi ikke "dagens, men nattens børn". Joh. 11:9-10. At sige: "Denne eller hin står i vejen for mig", er lige så latterlig som at ville sige: "Denne eller hin skygger for solen." Om det at være en kristen har en sagt: "En kristen føler sig

aldrig uforstået. Imod en kristen er intet forsømt. En kristen ved at han daglig forsømmer meget mod andre." Den som følger Lammet, kan ikke vente at blive forstået af alle.

Der gives veje som et Guds barn må gå alene med sin Gud. Da Abraham gik med sin søn op på Moria bjerg, gik han alene. Sin hustru lod han blive hjemme, og sine tjenere ved foden af bjerget. Ingen af dem ville have forstået hans vej. Derfor sagde han ikke at han gik bort for at ofre, men for at tilbede! "Tilbede" siger han istedenfor ofre? Hvad siger vi? La os tilstå det! Vi har ingen sans for Lammets vej. Vi er ligesom børnene, som ved Jesu indtog i Jerusalem råbte: "Hosianna! Hosianna!" og som ikke vidste at kongen måtte ud af byens anden port for der at dø på korset, og at han kalder os ud til sig for at bære hans vanære. Hebr. 13:13.

De første kristne kendte denne vej meget bedre, fordi de så mange som gik den, nogen som med glæde solgte sit gods og delte det ud, andre som boede i huler og kløfter, og ikke bare ofret sin ejendom, men også sit liv. De ville ikke stå over Lammet. Det betegnende for vinranken er, at den hører sammen med vinstokken. Skær i vinstokken, skær i ranken -, over alt flyder den samme saft. Det som gør forbindelsen med vor frelser og dette "at blive i ham" så vanskelig, er at vi vil gå en anden vej. Og dog gives der ingen saligere vej på jorden end "vejen i Lammets spor". "Dine fodspor drypper af fedme." Sal. 65:12.

2. Vejen i Lammets spor giver os en fred som varer; der finder vi hvile. Vi får fred i samme mål som vi følger efter ham, og vi beholder den så længe vi er et med ham. Denne fred er ikke noget vi må stræbe for eller be om, men den bliver givet os så snart vi tager hans åg på os og følger ham. Matt. 11:29. Bibelen taler om en "fred med Gud" (Rom. 5:1) og om en "Guds fred". Fil. 2:7. Disse to begreber er ikke det

samme. Fred med Gud eller fred i samvittigheden er en gave Gud giver synderen så snart han kommer til korset. Guds fred eller fred i hjertet er en velsignelse man får ved at være lydige mod Guds bud. Es. 48:18. Disse to ting adskiller Jesus også i sin kendte indbydelse (Matt. 11:28-29), hvor han taler om den hvile han vil give dem som kommer til ham, og om hvilen som findes ved at følge ham.

På vejen i Lammets spor finder vi en fred som varer, fordi vi der lærer ikke bare at lade Lammet stille sig mellem os og vore synder, men også mellem os og vore daglige vanskeligheder, enten nu disse angår vor egen person, vor familie eller et andet arbejde i Guds rige som hviler på os. Sådan gjorde Maria. Hun lod Jesus træde imellem sig og søsterens anklage (Luk. 10:38-42), og siden, den gang Judas sagde de sårende ord. Joh. 12:1-5. At være omvendt til Gud og alligevel plaget af bekymringer, af misundelse, af et sårt sind, er noget helt unaturlig. Sådanne mennesker mangler den hjerte-fred som ikke bare overgår al forstand, men som også overvinder enhver nød. Paulus siger til tessalonikerne: "Men han selv fredens Herre, give eder sin fred altid, i alle måder! Herren være med eder alle!" 2. Tess. 3:16. Kan han virkelig give fred på alle måder? Ja, det er sikkert! Han kan give den både gennem bittert og sødt, gennem storm og stilhed, gennem tab og vinding. Ham som vi følger, er fredens herre. Så længe vi søger freden udenfor ham, kan vi hvert øjeblik miste den, eller den kan i det mindste forstyrres. Den fred som kan forstyrres, er ingen virkelig fred. Årene skifter, vore livsforhold forandres, men aldrig vor fred. Den forandres lige så lidt som Jesus forandrer sig. Åh, måtte vi aldrig tvivle på muligheden af at eje en sådan fred, og heller ikke være bange for at gå den vej, hvor man finder den!

Denne vej hedder: I Lammets spor! Der lærer vi at forstå betydningen af korset, fatte korsets kraft og vandre i dets skygge. Den dybeste betydning af korset er at opgive "sit

eget jeg". Hvor denne mørke tyrann har fået dødsstødet, der kan uforstyrret fred råde. Da vil vi ikke mere holde liv i det, som er dømt til døden. Vi vil ikke mere som Marta have magten, men lægge herredømmet på hans skuldre som hedder "fredsfyrsten" (Es. 9:6), og da vil freden stadig øges. For så langt hans herredømme rækker, så langt rækker din fred. Jesus levede ikke for sig selv, men for sin himmelske far; derfor bevarede han også freden da hans egne ikke tog imod ham, da man ville stene ham, ja, da man naglede ham til korset.

3. På vejen i Lammets spor lever man et frugtbart liv. Jesus tjente os med sine ord, han tjente os fremfor alt som Lammet. Som hvedekornet der lod sig lægge i jorden for at dø, bar han megen frugt. Gjort fuldkommen gennem lidelse og kronet med døden førte han mange børn til herlighed. Hebr. 2. Som døende lam blev han en fuldkommen frelser; uden dødens lidelse havde han ikke været det. Tænk dig Lammets skikkelse taget væk fra hans liv! Hvad blev der da igen af ham! En profet, mægtig i ord og gerning, som Emmaus-disciplene sagde? Men som sådan kunne han ikke frelse os. Tænk dig Lammets skikkelse borte fra dit liv. Hvad bliver der da igen? Bare som lam kan vi tjene og hjælpe til at vore brødre og søstre finder frelsen. Derfor sendte Jesus sine disciple ud som lam. Lammene er frugtbare, for de giver sit eget og lader sig fratage sit eget. "- som et får, der er stumt, når det klippes." Es. 53:7.

Frugt er mere end udbytte. Frugten forplanter sig. Om vor lære og vort liv er lys, kan vi mærke om der sidder og modner guddommelig frugt hos andre. Kun hvor der er liv, kan det være frugt, og efter Joh. 6:47-59 er der kun liv, evig liv, hvor man er gået ind på at dø sammen med Lammet. For det er den største sejr for Herren, når han på jorden finder mennesker som deler hans død med ham. Sådanne mennesker giver anskuelsesundervisning, og det er som bekendt den mest virkningsfulde.

[...]

Intet ligger dig for lavt

”Som lam kan man gøre al slags arbejde. Intet arbejde er for lavt for lammene, for alt de gør, sker til Guds ære. Mang en datter ville hurtigere vinde sin mor for Jesus, hvis hun istedenfor altid at sige hun måtte omvende sig, ville vaske op for mor og holde hendes stue ren og derved vise hende hvad omvendelse er. Vi har nok af folk til at udføre store ting, men hvem vil udføre de små? Begynd med det lille, og du vil ikke bare få nok arbejde, men også rig velsignelse.”

[...]

Eneste vei til herlighet

”Vejen i Lammets spor er den eneste vej til herlighed. Fordi Jesus fornedrede sig selv, blev han ophøjet Fil. 4. Fire trin ned førte ham op til herlighed. Vi læser i Fil. 2:6-9:

1. Han gav afkald på at være Gud lig
2. Han fornedrede sig selv
3. Han blev lydige til døden
4. Ja, til korsets død!

Derfor har også Gud højt ophøjet ham og givet ham det navn som er over alle navne. Det var hans vej til herlighed! Og for os gives der ingen anden. Bare vejen i Lammets spor fører til tronen - ingen anden; at blive herliggjort som Lammet er at blive lig Lammet. Vi kan ikke blive lig som Guds Søn, som himmelens og jordens konge, men vi skal ligne ham i at være som lam. Det er den model Gud danner os efter.”

Fra ”Vejen i Lammets spor” av
H. Steinberger.

Lutherstiftelsens forlag (1965).

Trøsten finnes (norsk dikt)

Når tårefylte øyne ensomme blinker,
da lyser en stjerne på himmelen som vinker.
Stjerner kan man hverken ta eller kjenne på,
men de gir oss styrke til veien videre å gå.
Håpet i mørket er vanskelig å se,
men det er der like fullt ut for det!

Jesus er veien, sannheten og livet!
Han gir styrke til det knekte sivet.
Vend deg mot ham når du er trist og lei.
Husk at han døde fordi han elsker deg.
Han står der med kjærlige, utstrakte armer;
at du tar imot hans hjelp, så sårt han savner.

Jesus fullkomment bygger verket.
I ham blir vi seierherrer og sterke.
Men først må egenviljen brytes ned.
Kun da kan det bli hvile og fred.
Denne prosessen er smertefull og vond,
men bare gjennom den kan vi bli ”et kom”.

Vi blir representanter for himmelen på jord.
Vi viser at det finns et sted der rettferd bor.
Jesus blir den som styrer alt,
og da blir vi jordens lys og salt.
Hver dag vi venter at Jesus kommer.
Derfor er vi forberedt dagen vi står for vår dommer.

Dette er den eneste rette vei,
men det blir helt opp til deg.
Du er den som velger og vraker,
men husk; det kan bli DIN frelse du forsaker.
Alt du behøver og trenger du får.
Nå gjenstår det bare at veien du går.

Eia var vi der!

(Norsk udråb: ”Bare vi var der!”) I den senere tid tænker jeg ofte på himlen og længes derop. Men da må jeg have det ret mens jeg er her. Det er min inderlige trang at blive en som Gud kan have velbehag i. Jeg ønsker at efterlade mig gode fodspor når jeg tager skoene af for sidste gang.

Når jeg praktiserer Gal 5:24, kan jeg med frimodig glæde se frem til at være sammen med Jesus og alle de hellige engang. I himlen er der ikke mere kød at korsfæste, ikke flere legemets gerninger at døde ved Ånden. O, hvilken fryd det må være: Ikke mere igen af væmmelige tendenser! Aldrig mere skal noget, uden mit vidende og vilje, komme frem og plage de andre. Alt det jeg her på jord er sluttet at gøre med vidende og vilje, det skal jeg over der aldrig mere gøre uden vidende og vilje.

Ingen synd findes mere! Ikke mere af alt det jeg nu ser og pladserer på korset. Ikke mere af det jeg ikke ser og derfor ikke kan hade eller korsfæste. Ikke mere af det andre kan se og lider under. O, for en frihed! Nu mens jeg fremdeles er i kød og blod, træder jeg ind i større frihed hver gang jeg finder mere at døde og gør det. Det er skridt som bliver taget i tro - et for et.

Lovet og priset være Jesus, som banet en vej tværs gennem dette forbandede kød og efterlod os sine fodspor, så vi kan følge i dem.

Virkelig had resulterer i virkelig dødelse og bringer virkelig frihed. Det er et aktivt liv og en velsignet død: Frihed, mere frihed, stadig større frihed, og til sidst det ultimative af frihed.

I gamle dage glædede de troende sig til at komme i himlen, og de snakkede med hinanden om det. De sang om himlen i sin længsel efter at komme der. Hvorfor er da de troende nu til dags så skræmte, som om det var noget uhyggelig eller noget ondt som skulle hænde dem - noget det gælder for enhver pris at undgå? Hvis vi ikke med stor glæde kan se frem til at komme i himlen, da må vi granske vore hjerter. Om vi er oprigtige og sande, skal vi da helt sikkert finde et eller andet som vi straks må gøre noget med. Vent ikke til imorgen! Vent ikke til i eftermiddag! Vent ikke en time! Gør det nu!!! Gør front mod al synd du ved om! Gør op gamle sager! Bekend dine synder! Bed for dig selv og andre! Gør det gode du ved! Gå på besøg! Giv bort! Skriv brev! Skriv til Basunen! Forman, opbyg, oplød, vis vej! Gransk skrifterne og indret dit liv efter Guds Ord! Kom ud af synden og alt som tynger og ind i sand frihed!

Hvis vi lever til Jesus kommer igen, eller om vi dør og kommer til himlen, så lad os berede os og være rede. Gør i dag det du ikke vil have liggende ugjort efter dig, om du skal herfra imorgen.

Therese Thomas

Minneverset

”Tag jer iagt, at I ikke beder jer fri for ham, som taler. Thi kunne de andre ikke undfly straffen, da de bad sig fri for ham, der talte sit guddomsord her på jorden, så skal vi det meget mindre, hvis vi vender os bort fra ham, når han taler fra Himlene.”

Hebr. 12:25

Kære børn!

Jeg har lyst til at fortælle jer, om en sang jeg kender om en fattig negerslave. Slaven var Jesu Kristi ven. Det bedste han vidste var at tale med sin Far i himmelen. Han kunne ikke bede stille, men råbte højtlydt til sin Gud.

Dette syntes alle ikke om. Særlig slavens ejer og herre følte det ubehageligt at slaven bad så højt. Han tænkte ved sig selv: ”Jeg må vist hellere sælge ham, så han ikke bringer skam over mig!” Den stakkels slave blev nu ført bort til markedet for at sælges.

Der stod slaven bedrøvet! Da kom en fremmed hen og spurgte ham hvorfor han var så trist. ”Ak, svarede slaven, jeg skal sælges, fordi jeg brød min herres bud, - jeg bad for højt til min Gud!” ”Har denne slave ellers nogen fejl,” spurgte den fremmede. ”Nej, slet ikke! Han er en rask og dygtig mand. Men hans råben højt vil jeg ikke have”, svarede slavens ejer. ”Jeg køber dig, sagde den fremmede, dig og din hustru og børn. Så kan du bede så højt du vil, men du skal også bede for mig og mit hus!”

Et år derefter kom den mand som ejede slaven før. Han ville købe slaven tilbage, og

tilbød en stor sum penge for ham. For siden slaven havde forladt hans hus var lykken forsvundet, og bare modgang havde været med ham i småt og stort. Men nej, slavens nye ejer ville ikke sælge ham for nogen pris. ”For efter at han kom til mit hus er jeg blevet en frelst synder, ja også min hustru er et Guds barn, - og vi takker Gud for det!”

Slaven som hørte alt dette, så kærligt på sin gamle herre og sagde: ”Når jeg ber for min nye herre, så beder jeg også for dig, - at vi en gang må mødes hos Gud i himmelen!”.....

Tænk, hvad det betød at neger-slaven bad frimodigt til sin Gud. Han skammede sig ikke over at være Jesu Kristi ven! Jesus siger i Matt. 10:32: ” Derfor, enhver, som kendes ved mig over for menneskene, ham vil jeg også kendes ved over for min Fader, som er i himlene.” Må Gud hjælpe os, så vi aldrig skammer os over at høre ham til, men kan bede og tale højt om Gud til dem som vi er sammen med. Måske kan en skolekammerat eller en ven blive frelst ved vores frimodighed!

Kærlig hilsen fra Dinah Schytt
KØBENHAVN

Skriv eller send en tegning ind til næste udgave før 15. september!

2. årg.

2001

Nr. 3

Basunen

Eller hvis basunen giver en utydelig lyd, hvem vil så gøre sig rede til kamp?

Basunen er et uafhængig, kristent opbyggelsesblad rettet mod børn og unge. Bladet udgives af ungdom fra Danmark og Norge. Det udkommer ca. 6 gange årlig.

Alle kan frit gengive stof fra bladet. Abonnement er gratis.

Abonnement Norge tlf. + 47 98 43 63 86 Abonnement Danmark tlf. + 45 20 67 51 20

Bidrag til Basunen kan sendes til:

Basunen, Spjeldager 4, DK-2630 Tåstrup, Danmark

Brug gerne e-post: basunen@ordetslys.org

Se også: www.ordetslys.org/basunen/